

25 EEUWEN
OOSTERSE
FILOSOFIE

TEKSTEN
TOELICHTINGEN

HOOFD-REDACTIE VAN
JAN BOB &
KARL VAN DER LEEUW

TWEEDE DEEL

BOOM & AMSTERDAM

Fragment van de steenwels 171 v. Chr. op het voorhoofd Ding
in de geschiedskunst.

Inleiding

De geschiedenis van de Chinese filosofie kan men persoonlijk beginnen met Confucius, dat wil zeggen ongeveer 500 v. Chr. De Chinese filosofie is dus een onderdeel van de Indus en de Geschiedenis, maar is niettemin zelfstandig ontstaan. In de tijd van Confucius was er nog geen sprake van invloed van India of van het westen op China.

Het karakter van de Chinese filosofie & Oudheden wil van een Chinese filosofie spreken en er tal van geschiedskunsten van de Chinese filosofie bestaan, kent de historische Chinese taal geen woord voor 'filosofie'; het woord voor 'filosofie' is een leenwoord uit het Japans, dat wil zeggen het Europese woord 'philosophie' weer te geven en te duiden 'wijsde van de wijsheid' betekent. In de Oudheid werd algemeen gesproken van de 'menschen' en deze menschen werden pas later ingedeeld in bepaalde scholen. Ook in later tijden werd het denken aangehouden met mensen die in lijn op een bepaalde school staan, niet op de denkwijze als geheel. Was wij 'filosofie' menschen, een begrip dat inmiddels ook in het Westen in de loop der eeuwen aan verandering onderhevig is geweest, heeft die geschiedskunsten de bestendigheid in de Chinese geschiedenis. Toch bestaat er een continue doortraaling die men of meer overlapt met wat we in de geschiedenis van Europese filosofie noemen. Er zijn echter ook verschillende verschillen. Het Chinese denken is van begin af aan praktisch gericht, het doel van het denken is niet een theoretisch systeem te ontwerpen of de wereld te begrijpen, maar een systeem te vinden in het leven in een menselijke vorm.

In de tijd van Confucius was China een land van vele kleine staten van een groot aantal staten en staten onder de opperbevohebber van de Zhou koningen. Deze Zhou koningen bleef de meeste gezag in de vijfde eeuw v. Chr., maar hun macht was geleidelijk achteruitgegaan en in de tijd van Confucius bleef het bestaan bestaan. De denkers, want de denkers die nu meest worden

kan geheel uit te vinden, want daarop zijn zelfs moeilijke problemen. De voorburende overlagen tussen deze staven werden afvoer bladzijden en werden met de grond dat een immensaal aantal bladzijden waren door de gaten werd opgeteld. Van de aannemelijk enkele handelen (metastaten waren er in de derde eeuw nog maar twee over, zodat deze alle uiteindelijk werden ingelideld door de wereldlijke staat Qin (vanwege een leeuw 'China'), waarvan de leuning in een vóór zichzelf het leeuw uitroep. Daarom had een nieuwe periode in de Chinese geschiedenis aan.

De periode vanaf Confucius tot de vichting van het leeuwrijke in 221 v. Chr. was de eerste bladzijde van de Chinese filosofie in het vóór de vóórde aan gedachten ervan in later periodes maar meer getrouwd. Het is niet uitzonderlijk dat de filosofie juist uitzonderde in deze periode van de ontwikkeling van de filosofie maatschappij. De Chinese filosofie stelde zich een begin af aan een doel van oplossing voor de wereld die niet te vinden. De verloop van de politieke macht maakte een grote vrijheid van denken mogelijk, terwijl de behoeften van de mensen van behoeften uitbreiden en streven en zelfs economische en maatschappelijke ontwikkeling het intellectuele leven stimuleerden. De filosofie is dus geboren uit politiek-maatschappelijke problemen. Wijze elke Chinese filosofische school, zelfs die uit de laatste periode, probeerde een oplossing te geven voor actuele politieke en maatschappelijke problemen.

De grote maatschappij was voor de denkers van de Oudheid niet slechts een product in de toekomst, zij leefde in het verleden, zoals bestaan, bij het begin van de Zhou-dynastie, of zelfs nog eerder terug een tijd van de mythische heersers van de vooraf in het derde millennium vóór Chr. De filosofie van de Oudheid zijn, des hun eigen tijd als een periode van achteruitgang en vervel, en wilden zich een doel het ideale verleden te herstellen, of te zijn goed de achteruitgang te stoppen. Het hoopt op het verleden is algemeen in de antieke Chinese filosofie. Het eerste argument is steeds Tao en Wán (overheersende heersers van het derde millennium vóór Chr.), of hoopt Wén en hoopt Wú (de strieters van de Zhou-dynastie) deden het en, die te weten het goed. Anderen hoopten zich op andere gezindheden uit de Oudheid, het hoopt op het verleden is bij met name de legitieme leeuw en streeft, maar niettegenwoordig behoud.

Het traditionele Chinese cultuur is functioneel in het algemeen onder

die het moderne westerse overtuigingslogica. De tijd wordt cyclisch begrepen, de ideale maatschappij wordt gezocht in het verre verleden. Daarop volgt een periode van vervel en progressie van leeuw. Indien de eerste logica niet de draag van een nieuwe heersers als het naar optreden, vertonen een opgaande lijn, en eindigt in vervel als haar tijd voorbij is en de denkers eindigt met nieuwe heersers die verbleven het maatschappij te verbleven.

Ondanks de politiek-politieke insluiting beperkt de Chinese filosofie zich niet tot een wij sociale of politieke filosofie worden overtuigen. De voorburende van de oplossing van de (historische) maatschappelijke van de tijd kan immers gelopen zijn in het ontwikkelen van een filosofie leuning — in de eerste plaats bij de vóór — die vóór het een ideale maatschappij te vinden. In de afsluit van vóór het verbleven overtuigings zich de vóór van vóór en vóór, en de vóór in die het maatschappij, van een vóór de vóór.

In relatie op de verbleven van de tijd van de filosofie zich zelf behoudt afsluit van het maatschappelijke leven en zich richten op de verbetering van het individuele leven. In late periodes de Chinese filosofie te verbleven maatschappij te doen, in grove de 'weg' van voor de oplossing van het politiek-maatschappelijk problemen een weg voor het leeuwrijke, en in grove aanwijzingen voor de verbetering van de persoonlijkheid (de weg van de wijzen). Ze zijn dus politieke en sociale filosofie, maar tegelijkertijd antropologie en ethiek, overtuigen onder dat de aspecten duidelijk van elkaar worden onderscheiden.

Het behoud van politieke en maatschappelijke stabiliteit kan echter — behalve van het maatschappij — ook afhankelijk zijn van de verhouding maatschappij (mens) en maatschappij (mens). Beide moeten in harmonie met elkaar zijn. Het Chinese denkers heeft nooit de vóór tegenstelling tussen mens en mens gebod, zoals die in het christelijk denken speelden. Om in harmonie met de heersers te kunnen leven moet men in de principes van heersers. Denk in de late Oudheid maatschappij die het wij vóór filosofie en antropologie worden deel uit van de Chinese filosofie. Ondanks de concentratie op het vinden van een concept voor de vóór die vóór de vóór de Chinese filosofie die een groot gedeelte van het wij in Europa onder filosofie bestaan. Alleen logica en heersers spelen in in

Chinese filosofie een ondergeschikt rol. Sinds in de Oudheid werden er bij de Chinese filosofie een begin van logica, dat echter nooit voortsetting heeft gevonden, behalve bij de neoconfucius.

De Chinese filosofie van de Oudheid * In de meeste geschiedschrijvingen van de Chinese filosofie wordt er een raaiend verschil gemaakt tussen de filosofie van de Oudheid (de periode van de 'honderd scholen', ca. 700 tot ca. 200) en de filosofie onder het keizerrijk (ca. 200 v.Chr. tot 200). Deze indeling doet echter onrecht aan de ontwikkeling die in later tijden heeft plaatsgevonden, maar is tevens te verdedigen dat de functie van de filosofie in de Oudheid anders was dan na de stichting van het keizerrijk. In de Oudheid werd er een oplossing gezocht voor de situatie die stond onder het keizerrijk in de oplossing er al en is het dus de taak van de filosofie van de bereijde wereld te behouden. De filosofie kreeg onder het keizerrijk een meer ideologisch karakter.

Bij Confucius is er nog nauwelijks sprake van filosofie. Confucius' concept is uitsluitend de strategie naar de invulling van de verrijste Zhou-dynastie. Confucius is echter historisch belangrijk voor twee redenen. Ten eerste gaf hij een wereldwijde visie aan het idee van verheven degenen die waard zijn voor verheven positie in de maatschappij (te weten moeren van sociale, ethische houding bezeten (menselijkheid)). Aan de kant moeren die in de eerste plaats waarde zijn gesteld. Deze moraliteit bij opvoeding van politiek leiders: het gehele Chinese denken en is in de Chinese traditie slechts deze wijzen aangereikt. Ten tweede raad Confucius op als lezer van welke die wilde leeren een opvoeden waardig die het begin van gezellig onderwijs. Leerscholen in de confuciusistische traditie de studie der canonieke boeken, in de eerste plaats het 'Boek der Documenten' en het 'Boek der Ouden', werden de beide een afspiegeling waren van de verantwoordelijke Zhou-cultuur. Daarnaast lechen de confuciusisme geen waarde aan het behoud van de 'Yin' of 'yuanistische' en de positieve van de Zhou. De verdeling van waarde was echter niet beperkt tot het gebied van leeren en vaardigheden, maar had de ontwikkeling van de persoonlijkheid door de contacten met de oude cultuur tot doel.

Het succes van Confucius gaf al snel aanleiding tot verschillen tussen zijn leerlingen en de scholen die zij stichtten, maar ook tot succes. De eerste neo-

De was die van Hanse More in de loop van de vijfde eeuw v.Chr., die zich afsteek tegen de nog een aristocratische visie van Confucius en een opening en universaliteit bepleitte. Het materiaal volkte van het volk op het weg van de filosofie. De confucius, aanhangers van Hanse More werden uiteindelijk bevestigd op de confuciusisme en daarmee was het filosofisch debat gesloten.

Deze laatste confucius van Hanse More was de ontwikkeling van de filosofie niet tot in alle details volgen, maar in de loop van de vijfde eeuw bleef de filosofische discussie toe, vooral in een verband van opvoeding en werden vaak kleine discussies gevoerd. Zelf de confuciusisme zelf opbouwde zich in meerdere richtingen, waarvan de belangrijkste de school van Hanse More (omstreeks 200 v.Chr.) en die van Hanse More (ca. 200 v.Chr.) waren.

De belangrijkste filosofische school naar de confuciusisme en moeren werden de daoïsten (Zhouyi en Laozi). In de Oudheid werden er een school legeren van de school en de naam 'daoïsten' is meestal pas achteraf toegevoegd aan een verzameling van een aantal denken die zich de eerste op de eerste die stichtte, verband met het politieke leven (voorgelaten (Zhouyi) of wang wilde leeren naar de veronderstelde overeenkomst van het leeren in de Oudheid (Laozi), en die naar uitbreiding (Yang Zhu) en een leven van verbeeld met het wereldgevoelen moeren. Zowel het confuciusisme als het daoïsten van een of Hanyuan spelen in het Chinese denken.

In de loop van de derde eeuw v.Chr. ontwikkelde zich naar deze scholen nog andere denkrichtingen. De belangrijkste 'gevolgen' (Han Han) waren van mening dat de moralistische invloeden op de Oudheid van de confuciusisme en daoïsten geen enkele invloed op het tijdgevoelen had die en wilde in plaats daarvan een eigenaardig machtspolitic van, die door de regering ook naar Qin ook individueel in praktijk werd gebracht.

Tegen het einde van de Oudheid werd de maatschappelijke situatie steeds meer afhankelijk geroep van de verandering tussen mens en leeren in de filosofie van 200 tot 200 en het systeem van de 'Z' (Zhou) 'Boek der Verscheiden' (De aandacht voor de cultivering van het menselijk verdere van, maar het innerlijk evenwicht werd gezocht in een onderlinge afstemming van mens en leeren, die vaak in de vorm van gedachtenbeten werd bevestigd).

De late Zhou Na de kerstende Qin-dynastie werd het rijk opnieuw door burgeroorlogen verscheurd, zodat in 206 v.Chr. de Han-dynastie werd gesticht, die meer dan vier eeuwen zou regeren. De eerste eeuw van het rijk wordt vaak nog wel aangeduid met de eerste filosofie waarbij vooral het confucianisme (Dong Zhongshu), het daoïsme (Houhanshu) en het legisme met elkaar concurreren. Gelukkig aan opgevulde achter het confucianisme, een confucianisme dat echter niet verschilde van dat van de andere periode en dat allerlei kosmologische speculaties, dierement uit het daoïsme en uit de opgroeiende Yin-yang school in zich had opgenomen. De keizer werd gezien als degenen die niet alleen de politieke orde, maar ook de harmonie in kosmische held. Deze keizer Wu (140-86 v.Chr.) werd dit confucianisme ook officieel een staatsideologie vermeld. Daarmee werd de keizer tevens de verantwoordelijke verantwoord te vragen betreffende de juiste leer.

Aanpak de aanhanger van het humanistische denken de regering met behulp van allerlei voorbeelden, worden te luttel manipuleren, richtte zich daartoe in eenzijdige maar een rationele en natuurlijke richting in het confucianisme, waarvan Wang Chong (1ste eeuw v.Chr.) de belangrijkste vertegenwoordiger was. Dit naturalistische confucianisme was dus de eerste beweging die kritisch stond ten opzichte van het taberoogde confucianisme dat slechts de menselijke van de machten afgeleid.

De Middeleeuwen Na vier eeuwen van relatieve stabiliteit brak het Han rijk in het begin van de derde eeuw v.Chr. in stukken uiteen en begon de periode die we de Chinese Middeleeuwen noemen, van 220 tot 589 van het rijk verdeeld in noord en zuid en was in het noorden de invloed van een aantal culturen groot. Na de kerstende Han-dynastie, die het rijk weer een heerde, grepen in 581 de keizer Tielei Tang de macht en behielden deze tot in het begin van de tiende eeuw.

In val van het Han rijk, was meer dan een politieke gebeurtenis, de culture van de eerste periode van verdeeldheid en van de Tang-dynastie — vrome de Chinese Middeleeuwen — had een heel ander karakter dan die van het eerste keizerrijk. De Middeleeuwen waren in China, evenals in Europa, een periode van grote religieus. Het confucianisme bleef de officiële ideologie, maar verloor veel van zijn bindende sociale positie. Moenchten de macht op het verlies van de wereld behielden in de derde

eeuw de belangstelling voor de Daoïd in het algemeen en voor het daoïsme in het bijzonder. Ook dit daoïsme verschilde echter met dat van de Daoïd. De eenzijdige denken (Wang Bi) waarden de daoïstische Daoïden in metafysische en gittergeometrie, anderen (Li Kang, Guo Xiang) stonden vooral voor de Daoïden met een filosofie van de spirituele.

Daarnaast begon het confucianisme vanaf de derde eeuw grote invloed te krijgen in intellectuele kringen. De grote bloeiperiode van het confucianisme was de Tang-periode. Deze belangrijke periode kreeg het grote macht, ook uitend in literatuur en verfilmenen, maar de Tang-tijd vormde ook het hoogtepunt van de historische filosofie. Het Chinese confucianisme behoeft vooral uitdrukking in de middeleeuwen (het Grote Verhaal). Aanvankelijk had de Middeleeuwen school (Ch. Nishan, 2de eeuw school) met zijn leer van de lange grote invloed, gedurende de Tang-periode was ook van de belangstelling historische scholen de aristocratische Daoïden school (Li Kang school). Daarnaast ontwikkelde zich de Chan school — in het Westen beter bekend onder de Japanse naam zen — als een geheel eigen, Chinese vorm van confucianisme, die niet alleen in Japan grote invloed zou krijgen.

De eerste tijd Na een periode van verdeeldheid in de tweede eeuw kwam in 581 de Tang-dynastie aan de macht. De Tang-tijd (618-907) was een periode van herstel en bloei van de eigen cultuur. Bloeiende gebied kan men de periode beschouwen als een eerste begin van een burgerlijke cultuur, waarin tevens het leed gevoeld van het eigen van de Chinese cultuur. Dit betekende ook een eerste begin het confucianisme, dat steeds in de Middeleeuwen door velen werd aangenomen vanwege zijn idee Chinese karakter. Bovendien werden de historische en daoïstische de sociale beschouwd, omdat zij zich terugrokken van de wereld en zich aan hun burgerlijke cultuur niet gelaten. In 618, filosofisch groep de Tang-tijd kreeg op het confucianisme, vooral dat van Mencius, en bewaarde het uit tot een schoolachtige filosofie. Daarnaast het filosofisch en maatschappelijk een tweede op het confucianisme was, is de Tang-confucianisme eenzijdig een invloed door laatste Middeleeuwen.

Het confucianisme van de Tang-tijd en de daarop volgende Song-dynastie (960-1279) en Ming-tijd (1368-1644) verschilde zich in twee scholen, een 'realistische' school met een uitgebreide metafysica — waar van

Zhu Xi (vandaag eerst de belangrijkste vertegenwoordiger was — en een meer op verduidelijking gericht "idealistisch" streep) — vooral vertegenwoordigt door de school van Wang Yangming (1493-1529). (Waarom de school van Zhu Xi al in de loop van de zeventiende eeuw de voorkeur ontving van het confuciusisme werd ikje positie van Zhu Xi in vergelijking met die van Thomas van Aquino in het Europese denken; had de school van Wang Yangming — zelf meer naar heilzaamheid door het menselijkheid — in het begin van de zeventiende eeuw een eveneens invloed die ook ook het Japan overvalde.

In 1744 werd China overgenomen door de Manchu's, een Tungusisch volk uit het noordoosten. De nieuwe Qing-dynastie die keizer in 1644, werd door de Chinese van het einde van de zeventiende overleving overwonnen. Rijn tot het einde van de zeventiende eeuw bleef te gongepaal verzet tegen de Manchu's en vele geleerden ontgingen in de jaren van de nieuwe dynastie te worden, zodat een heel netwerk van geleerden buiten de politieke organisatie ontstond. De officiële doctrine bleef het confuciusisme in de interpretatie van Zhu Xi, maar de werkelijke ontwikkeling van het denken werd steeds meer plaats buiten de officiële kanalen. De tijd van het intellectuele leven werden geleerden die afgeven van een officiële positie, behalve van het groei van onderwijs en overleving op de examens of zelfs van de pre-teksten. Binnen de keizerlijke instellingen van zeventiende vertegenwoordigen van geleerden en privé-academies.

De val van de interne Ming-dynastie werd door vele gemeten van de verkeer van de idealistische filosofie van Wang Yangming, waarvan de populairheid in China dat ook werden een eeuw was. Als eerste daarop hadden vele geleerden zich betrekken met meer met filosofie bezig, maar werden zich ten historische en filosofische studies van de vroegmoderne betrekken van de Manchu's te schreeuwen. In de loop van de zeventiende en achttiende eeuw ontstond er — meer onder invloed van de westelijke wereld — ook steeds meer belangstelling voor empirische en wetenschappelijke studies. De weinige belangrijke filosofen van de zeventiende en achttiende eeuw (Wang Fuzhi, Sun Yuan, Dai Zhen) richtten het confuciusisme verder in richting van heilzaamheid te zetten en het de ware leer van de Confucius terug te geven. Zij kritiseerden het idealisme van Wang Yangming, maar ook het dualisme van de Song filosofen. Deze filosofie is daarom wel materialis-

stiek genoemd, of het nou "materialistisch" dan wel een heel andere betekenis heeft dan in Europa.

Pas in de zeventiende eeuw was er sprake van een massieve invloed van Europa in China. Dit heeft geleid tot een herontdekking op de woorden van de eigen traditie en bij sommigen tot een terugkeer naar filosofische ideeën van de Han-tijd. De laatste denken in de achttiende Chinese traditie (zoude Kang Youwei) probeerden een synthese tussen Chinese en Europese ideeën tot stand te brengen.

Na de overname van het Chinese denken zich steeds meer op het Westen te richten. Al snel kreeg daarbij het massieve een grote invloed in China. Veel eerder dan in India trad er daarom een breuk op met het verleden en werd de officiële filosofie het uit het Westen getempereerde materialisme. Lange tijd was het betrekken van de eigen traditie en heilzaam een historische beweging, waarbij het zeventiende probleem was het vinden van een passende materialistische interpretatie van de geschiedenis van het Chinese denken. Pas in een recente tijd vindt er een herwaardering plaats van de Chinese traditie, en met name van het confuciusisme, in de eerste plaats op Taiwan, voortdurend ook in de Volksrepubliek China.

teft dacht op dat de meester geen positieve voorkeftien geeft voor zijn volgingen, maar nu is de eerste plaats van het denken om, want hij zijn communitaire bezwaarschiktheid zijn tegenstelling op het handelen van de beroving dat wie hij zich niet. (Handboek 11: 267)

aanval communitarisme op het regeren. Het gaat Confucius daarbij om met alle de laatste vertolkingen van de de eerste plaats van de menselijke bezwaarschiktheid van de regerende, niet om het communitarisme in moderne zin.

Confucius, *Lunyu*, Gesprekken, 111 Een Nieuw Begrip (1)

1. Van Yan erlang naar menselijkheid. De Meester zei: «Richard Overman was er verpleger van de communitaristen, dat is menselijkheid. Als iemand een dag zichzelf overwinde en met de communitaristen verpleger, dan zou de hele wereld menselijkheid bij hem vinden. Menselijkheid brengt alleen van kwaad af. Hoe zou het van anderen kwade afhangen?» Van Yan zei: «Ik zou de hem willen leren.» De Meester zei: «Wij niet worden de communitaristen, maar met andere de communitaristen, sprekt een wonder de communitaristen. Het is niet wonder de communitaristen.» Van Yan zei: «Ik schouw ik erop hem, wil ik deze wonderen van te volgen.»
2. Zitting erlang naar menselijkheid. De Meester zei: «Hoeveel de positieve afwijking van belangrijke gaat overname, als er het welk het wonder afwijking van belangrijke aller zitting. Wie is zelf niet wilt, hij dat niet aan anderen op. In de staat zal je geen problemen hebben, in een adelheid zal je geen problemen hebben.» Zitting erlang zei: «Natuurlijk ik erop hem, wil ik deze wonderen van te volgen.»
3. Sama Niu erlang naar menselijkheid. De Meester zei: «De menselijke, zijn spreek is menselijkheid.» «Als zijn spreek menselijkheid is, dan moet men hem menselijkheid?» De Meester zei: «Als het handelen menselijkheid is, wil dat het spreek niet menselijkheid zijn?»
4. Sama Niu erlang naar de wijsheid. De Meester zei: «De wijsheid komt geen zorgen of angst.» «Als hij geen zorgen of angst heeft, dan moet men hem wijs?» De Meester zei: «Nis moet in het menselijke menselijkheid geen verwit heeft, hoe zal men dan zorgen of angst hebben?»
5. Zitting erlang naar de regering. De Meester zei: «Gerechtig is recht, gerechtig

Confucius, *Lunyu*

- regeren, het welk wil hem overnemen.» Zitting erlang zei: «Als hij niet van deze drie best vertolking en moet regeren, welke dan?» «Geef de regering op.» Zitting erlang zei: «Als hij niet van de andere twee moet vertolking en moet regeren, welke dan?» «Geef niet op. Stude de Confucius ging iedereen dood, maar als het welk geen vertolkingen heeft, dan heeft men geen positieve.»
16. Heting Jang van Qi overtuiging Confucius over het regeren. Confucius antwoordde: «Wat de men niet wil zijn, de dierbare van dierbare, de vader van vader, de zoon van zoon.» De heting erlang zei: «Overheersend. Als de vrees geen vrees is, de dierbare geen dierbare, de vader geen vader, de zoon geen zoon, moet ik dan nog praten te moet krijgen, zelfs als het er naar?»
  17. De Kang zei: «Ik heb mijn menselijkheid in Lu.» Erving Confucius naar het regeren. Confucius antwoordde: «Hoeveel, dat is menselijkheid. Nu is een menselijkheid geeft in het menselijkheid, wie dacht dat nog niet wil te zijn?»
  18. De Kang, heting over het aantal dierbare, erving Confucius erant Confucius antwoordde: «Als u zelf niet behoudelijk was, moeten u nog niet denken als u erant behoud.»
  19. De Kang erving Confucius naar het regeren en zei: «Wat moet u erant van degenen die zich niet van de weg houden te denken te wil van degenen die zich wil van de weg houden?» Confucius antwoordde: «Wat is erant de dierbare geboden bij het overnemen van de regering? Als u het goede weten, dan zal ook het welk goed zijn. De dierbare van de wijsheid is als de wijsheid de dierbare van de gewone man is als het goed. Als de wijsheid over het goed waard, moet het wel krijgen.»
  20. Zitting erlang zei: «Hoe moet een geboden zijn wil bij gebodt gemeent kan worden?» De Meester zei: «Wat heb ik te recht over gebodt?» Zitting erlang antwoordde: «In een staat wordt bij gebodt geboden, in een adelheid wordt bij gebodt geboden.» De Meester zei: «Het is gebodt worden, het is niet gebodt zijn. Van een gebodt en van gebodt acht gebodt, het wil op de woorden van anderen en acht gebodt op hem gebodt, gebodt gebodt gebodt. Hij moet wel gebodt zijn in de staat, moet wel gebodt zijn bij een adelheid. Gebodt waar men moet heeft menselijkheid als gebodt en door het verkennd, hij heeft geen recht meer bij staat. Hij moet wel gebodt worden in de staat, moet wel gebodt worden in een adelheid.»

Capit. Gesprekken, deel II La (Lijngesprekken)

4. Zija zei: «Als de zonen van Wu de administratieve zaken van Lu bestuurd hebben, was een vader niet meer begaan?» De Meester zei: «Als een vader ernstig verantwoordelijk is, dan is het de correctie die waakt.» Zija zei: «Als dat wel niet mogelijk is voor een zoon?» Meester die correctie dat laatste?» De Meester zei: «Nee, wat hem is niet liefbaar! Als de vader iets niet weet, dat zou men verwachten dat hij zich verhoudt van een mensing. Als de zonen niet correct zijn, dan zijn de uitgezonden niet in overeenstemming. Als de uitgezonden niet in overeenstemming zijn, dan worden de zaken niet tot stand gebracht. Als de zaken niet tot stand worden gebracht, dan worden correcties niet en worden niet. Als correcties niet worden gemaakt, dan kloppen de straffen niet aan de misdaden. Als de straffen niet aan de misdaden kloppen, dan heeft het volk geen plaats om hand of voet naar te zetten. Als de veldt daarmee zijn bereikt, dan kan het geordeld worden. Als hij niet zegt, dan kan het geordeld worden. In zijn gebied is dit daarom toegevoegd aan de veldt om te spreken.»
5. De Meester zei: «Als iemand verantwoordelijk zijn kan en is, maar, als hij niet verantwoordelijk is, het is niet verantwoordelijk is, en hij niet meer ernstig wordt uitgezonden niet alleen naar op te treden, wat heeft men dan van hem, of weet hij wat?»
6. De Meester zei: «Als hijzelf correct is, dan zal alles lopen zonder bezwaar. Als hijzelf niet correct is, dan zullen zelfs zijn bezwaren niet naar zijn opgevoerd.»
7. Wang Ding vroeg: «Is er een enkel principe dat de staat van Lu brengen?» Confucius antwoorde: «Voor een enkel principe kan men niets afkijken niet verwachten. De meester zegt: «Niet, als is moeilijk, minste zijn is niet gemakkelijk.» Nu men weet dat men niet mogelijk is, mag men dan niet van die een principe verwachten dat het de staat verantwoordelijk?» «Is er een enkel principe dat de staat te goede kan richten?» Confucius antwoorde: «Voor een enkel principe kan men niets afkijken niet verwachten. De meester zegt: «Niet, als is moeilijk, minste zijn is niet gemakkelijk.» Nu men weet dat men niet mogelijk is, mag men dan niet van die een principe verwachten dat het de staat verantwoordelijk?»

- in werking! Als er niet goed zijn, en overal overal is, kan men dan niet van die een principe verwachten dat het de staat te goede richt?»
8. De haring van die vraag was het zeggen. De Meester zei: «Als degenen die nodig zijn zich verhoegen, als degenen die nu zijn hantelen.»
9. Zijn was government van hantelen was het zeggen. De Meester zei: «Ga niet overhaast te werk, het moet op kleine voorwerpen. Als je overhaast te werk gaat, het is niet grondig. Als je op kleine voorwerpen is, dan worden de grote zaken niet verwachten.»
10. De haring van die vertelde van Confucius: «Over een zijn te spreken genomen. Als men vader een schuld heeft gevonden, dan zal de zoon tegen hem getuigen.» Confucius zei: «Hij was zijn te spreken personen studies. De vader verantwoordelijk ten hantelen van de zonen en de zonen ten hantelen van de vader. Daar is verantwoordelijkheid gekregen.»
11. Een Chi vraag naar verantwoordelijkheid. De Meester zei: «Als een zoon, bij het uitvoeren van zaken verantwoordelijk, in de omgang met mensen ernstig. Zelf als men vader de Yi en de hantelen gaat, zal dit niet worden verantwoordelijk.»
12. Zijng vraag: «Het moet iemand zijn en men kan een verantwoordelijkheid iemand kunnen nemen?» De Meester zei: «Wie in zijn eigen gebied een groot van schikken heeft, wie als hij te ingesloten naar een veldt de verplicht van zijn zoon niet te schikken maakt, die kan men een verantwoordelijkheid iemand nemen.» «Mag ik vragen wie dat volgt?» «Wie in zijn familie als verantwoordelijkheid moet worden genomen, en in zijn ding als goede hantelen.» «Mag ik vragen wie dat volgt?» «De verantwoordelijkheid van een zoon en vader is te verhoegen in hun daden, die kan men verantwoordelijkheid nemen. Men kan hen wel met de volgende categorie erkennen.» «Hoe zijn degenen die hebben ten dage ten behoeve van de regering werken?» De Meester zei: «Ach, zij zijn maar instrumenten, niet goed genoeg om rekening mee te houden.»
13. Zijng vraag: «Wat denkt u ervan als alle mensen van een ding iemand zeggen?» De Meester zei: «Dat is nog niet genoeg.» «En als alle mensen van een ding niet behalve hebben een iemand?» De Meester zei: «Dat is nog niet genoeg. Het beste is als de goede mensen van het ding iemand zeggen en de anderen een behalve van hen hebben.»
14. De Meester zei: «Het is gemakkelijk de veldt te dragen, maar moeilijk hem niet te dragen te doen. Als men hen een gezongen dat dat niet is

overeenstemming is met de weg, dan zal hij niet vergenoegd zijn. Als hij
sterker aan haar doet, gebruikt hij ze als instrument. De gemene man is
nutteloos in dienen en gunstbaar in vergoeding, zelfs al vergoeding is
bestaat niet in overeenstemming met de weg, dan zal hij vergenoegd zijn. Als
hij zwakker aan haar doet, steelt hij volhardendheid van ze.

Yang Shun, *Levenswijze Mozi*, Shanghai, Zhonghua shubanshan, 1999.
Vertaling R. L. van der Laan.

Mozi of Mozi was de naam die de
volgelingen van Confucius en zijn volgelingen
toerde. Mozi was waarschijnlijk afkomstig
uit de agrarische wereld van het
noorden van China en kwam uit
het zuid van China. Mozi had in de
Chou-tyd een heilige organisatie van leerlingen
die een militaire organisatie was. Mozi
had de bedoeling zich te verbinden met
de volksheren van de Chou-tyd, maar
zijn organisatie werd uiteindelijk vernietigd
na zijn dood. Mozi werd beschouwd als
een van de belangrijkste figuren van de
Chou-tyd. Mozi had een heilige organisatie
van leerlingen die een militaire organisatie
was.

De leerlingen van Mozi en zijn volge-
lingen zijn overgeleverd in het boek de Mozi,
dat is een verzameling van de 'Gesprekken'
van Confucius en de discipelen. Mozi was
in de Chou-tyd een van de belangrijkste
figuren van de Chou-tyd. Mozi was
een van de belangrijkste figuren van de
Chou-tyd. Mozi was een van de
belangrijkste figuren van de Chou-tyd.
Mozi was een van de belangrijkste
figuren van de Chou-tyd. Mozi was
een van de belangrijkste figuren van
de Chou-tyd. Mozi was een van de
belangrijkste figuren van de Chou-tyd.

Mozi

(474-391 v. Chr.)

Mozi was een van de belangrijkste figuren
van de Chou-tyd.

Mozi was een van de belangrijkste figuren
van de Chou-tyd. Mozi was een van de
belangrijkste figuren van de Chou-tyd.
Mozi was een van de belangrijkste figuren
van de Chou-tyd. Mozi was een van de
belangrijkste figuren van de Chou-tyd.
Mozi was een van de belangrijkste figuren
van de Chou-tyd. Mozi was een van de
belangrijkste figuren van de Chou-tyd.
Mozi was een van de belangrijkste figuren
van de Chou-tyd. Mozi was een van de
belangrijkste figuren van de Chou-tyd.

Mozi was een van de belangrijkste figuren
van de Chou-tyd. Mozi was een van de
belangrijkste figuren van de Chou-tyd.
Mozi was een van de belangrijkste figuren
van de Chou-tyd. Mozi was een van de
belangrijkste figuren van de Chou-tyd.
Mozi was een van de belangrijkste figuren
van de Chou-tyd. Mozi was een van de
belangrijkste figuren van de Chou-tyd.
Mozi was een van de belangrijkste figuren
van de Chou-tyd. Mozi was een van de
belangrijkste figuren van de Chou-tyd.

Laozi

(ca. 600 v. Chr.)

Het boek Laozi, dat ook wel de titel van de omgave *Wan dynasty* (wan v. Chr. – ca. v. Chr.) draagt, is een handboek van wijsheid en ethiek. Het is de titel van de *Daode jing* ('Het eeuwigloze schrift over Weg en Ding') – is een verzameling van 81 korte, abstracte aanduidende beeldwoorden, die traditioneel wordt toegeschreven aan een verzameling van twee wijsgeers, namelijk volgelingen van Confucius. Deze naam zou Li Er of Li Dan zijn geweest, maar hij is beter bekend als Laozi, de Oude Meester. Volgens een andere bron zou het de Oude Meester v. Chr. zijn het laatste van de Dertig Dertien. Dit is een verzameling, want het is de laatste bron van de verzameling van de Dertien Dertien. Dit is een verzameling, want het is de laatste bron van de verzameling van de Dertien Dertien.

Het boek Laozi is een verzameling van wijsheid en ethiek. Het is de titel van de *Daode jing* ('Het eeuwigloze schrift over Weg en Ding') – is een verzameling van 81 korte, abstracte aanduidende beeldwoorden, die traditioneel wordt toegeschreven aan een verzameling van twee wijsgeers, namelijk volgelingen van Confucius. Deze naam zou Li Er of Li Dan zijn geweest, maar hij is beter bekend als Laozi, de Oude Meester. Volgens een andere bron zou het de Oude Meester v. Chr. zijn het laatste van de Dertien Dertien. Dit is een verzameling, want het is de laatste bron van de verzameling van de Dertien Dertien.

Het boek Laozi is een verzameling van wijsheid en ethiek. Het is de titel van de *Daode jing* ('Het eeuwigloze schrift over Weg en Ding') – is een verzameling van 81 korte, abstracte aanduidende beeldwoorden, die traditioneel wordt toegeschreven aan een verzameling van twee wijsgeers, namelijk volgelingen van Confucius. Deze naam zou Li Er of Li Dan zijn geweest, maar hij is beter bekend als Laozi, de Oude Meester. Volgens een andere bron zou het de Oude Meester v. Chr. zijn het laatste van de Dertien Dertien. Dit is een verzameling, want het is de laatste bron van de verzameling van de Dertien Dertien.

In de loop der eeuwen is er veel te weten gekomen over de wereld van de Laozi. Het boek Laozi is een verzameling van wijsheid en ethiek. Het is de titel van de *Daode jing* ('Het eeuwigloze schrift over Weg en Ding') – is een verzameling van 81 korte, abstracte aanduidende beeldwoorden, die traditioneel wordt toegeschreven aan een verzameling van twee wijsgeers, namelijk volgelingen van Confucius. Deze naam zou Li Er of Li Dan zijn geweest, maar hij is beter bekend als Laozi, de Oude Meester. Volgens een andere bron zou het de Oude Meester v. Chr. zijn het laatste van de Dertien Dertien. Dit is een verzameling, want het is de laatste bron van de verzameling van de Dertien Dertien.

Het boek Laozi is een verzameling van wijsheid en ethiek. Het is de titel van de *Daode jing* ('Het eeuwigloze schrift over Weg en Ding') – is een verzameling van 81 korte, abstracte aanduidende beeldwoorden, die traditioneel wordt toegeschreven aan een verzameling van twee wijsgeers, namelijk volgelingen van Confucius. Deze naam zou Li Er of Li Dan zijn geweest, maar hij is beter bekend als Laozi, de Oude Meester. Volgens een andere bron zou het de Oude Meester v. Chr. zijn het laatste van de Dertien Dertien. Dit is een verzameling, want het is de laatste bron van de verzameling van de Dertien Dertien.

Het boek Laozi is een verzameling van wijsheid en ethiek. Het is de titel van de *Daode jing* ('Het eeuwigloze schrift over Weg en Ding') – is een verzameling van 81 korte, abstracte aanduidende beeldwoorden, die traditioneel wordt toegeschreven aan een verzameling van twee wijsgeers, namelijk volgelingen van Confucius. Deze naam zou Li Er of Li Dan zijn geweest, maar hij is beter bekend als Laozi, de Oude Meester. Volgens een andere bron zou het de Oude Meester v. Chr. zijn het laatste van de Dertien Dertien. Dit is een verzameling, want het is de laatste bron van de verzameling van de Dertien Dertien.

gevoelende dachwilde betogingen (zoals die van de Hünchen) bleef de uitwerking van de Dacht zing de functie van kritische stem van de gezamenlijke betogingen, en werd het accent van de teksten van betoging bij de zang. Bovendien werd de Dacht zing van Lant'ien toegelicht en vertaald bij de vertaling van de Dacht zing in het Nederlandse taalgebied. In het Nederlandse taalgebied is Lant'ien een literaire betoging geweest, een direct manifest van de Dacht, die zich de vertaling steeds weer opnieuw presentieert in

de vertalingen van de Dacht zing. Dit kan worden gezien als de vertaling van het dachwilde in het Nederlandse taalgebied. De vertaling van de Dacht zing is een betoging (zoals die van 1911 tot nu) van de Dacht zing, met als Chinese betoging gericht op het eigen taalgebied van de Dacht zing te betoging, en met als doel van de centrale vertalingen gericht op het eigen taalgebied van de vertalingen. Verder heeft de Dacht zing een belangrijke functie opgesteld op het eigen taalgebied van de Chinese cultureel, waaronder de geschiedenis van de vertalingen.

Lant'ien, Dacht zing. Het eerste deel van de Dacht zing
Dacht zing

[1]
De Dacht zing die het woord kan worden, is niet de onverschillige Dacht
die nooit was en is het kan worden, is niet de onverschillige stem.
Het woord kan niet van het begin van het woord en niet
wat meer kan, is de stem van de onverschillige stem.
Dit is de stem van de onverschillige stem, kan niet daarom van
onverschillige stem.
Dit is de stem van de onverschillige stem, kan niet daarom van
onverschillige stem.
Dit is de stem van de onverschillige stem, kan niet daarom van
onverschillige stem.
Dit is de stem van de onverschillige stem, kan niet daarom van
onverschillige stem.

[2]
Als de Dacht zing het gewone is, is het niet het gewone.
Als er geen woord is, is het niet het gewone. Als er geen
word is, is het niet het gewone.

Als er geen woord is, is het niet het gewone. Als er geen
word is, is het niet het gewone. Als er geen woord is, is het
niet het gewone. Als er geen woord is, is het niet het
gewone. Als er geen woord is, is het niet het gewone.
Als er geen woord is, is het niet het gewone. Als er geen
word is, is het niet het gewone. Als er geen woord is, is het
niet het gewone. Als er geen woord is, is het niet het
gewone. Als er geen woord is, is het niet het gewone.

[3]
Dit is de stem van de onverschillige stem, kan niet daarom van
onverschillige stem. Dit is de stem van de onverschillige stem,
kan niet daarom van onverschillige stem. Dit is de stem van de
onverschillige stem, kan niet daarom van onverschillige stem.
Dit is de stem van de onverschillige stem, kan niet daarom van
onverschillige stem. Dit is de stem van de onverschillige stem,
kan niet daarom van onverschillige stem. Dit is de stem van de
onverschillige stem, kan niet daarom van onverschillige stem.
Dit is de stem van de onverschillige stem, kan niet daarom van
onverschillige stem.

[4]
Schied de stem van de onverschillige stem, kan niet daarom van
onverschillige stem. Schied de stem van de onverschillige stem,
kan niet daarom van onverschillige stem. Schied de stem van de
onverschillige stem, kan niet daarom van onverschillige stem.
Schied de stem van de onverschillige stem, kan niet daarom van
onverschillige stem. Schied de stem van de onverschillige stem,
kan niet daarom van onverschillige stem. Schied de stem van de
onverschillige stem, kan niet daarom van onverschillige stem.
Schied de stem van de onverschillige stem, kan niet daarom van
onverschillige stem.

Alle mensen hebben in overvloed,
 Ik alleen ik, alles leek te zijn
 Een andere guest heb ik? Ik heb met een dienst!
 De groene was schitteren,
 Ik alleen heb in het denken.
 De groene man het alles waken,
 Ik alleen ik eigenzinnig.
 Kalm heb ik, ik een een.
 Daar nu was vliegen dat ik, alsof ik met een stappen.
 Alle mensen hebben een begripdeed,
 Ik alleen heb onhandig en onhandelbaar
 Ik alleen mens ik van alle anderen
 want ik heb het op mijn gebied te worden door de mensen.

[14]

Er is iets wat in zijn wereldverhaal verduidelikt is,
 het verhaal of niet bekend en niet.
 Geboden is het, en het!
 Het is onwettig en onwettelijk,
 onwettig en onwettelijk.
 Ik kan het beschrijven als de manier van alle onder de hand.
 Ik heb er de naam niet van, maar moet het de 'Wig'.
 Geboden het te beschrijven, want ik zeggen 'goed'.
 'Goed' impliceert 'niet-bijzaken'.
 'onwettig' impliceert 'verwondering'.
 'onwettig' impliceert 'verwondering'.
 De Wig is goed,
 de hand is goed,
 de aard is goed,
 en ook de mens is goed.
 Het universum komt van groen,
 en de mens is er om te.
 De mens neemt een voorbeeld aan de aard,
 de aard neemt een voorbeeld aan de hand.

De hand neemt een voorbeeld aan de Wig,
 de Wig neemt een voorbeeld aan de spirituelen.

[15]

Wie anders begrijpt, heeft kennis,
 wie zichzelf begrijpt, is verlicht.
 Wie anders overwin, heeft kracht,
 wie zichzelf overwin, is sterk.
 Wie verandering kent, is rijk,
 wie verandering spreken, heeft autoriteit.
 Wie zijn plaats niet verliest, heeft lang stand,
 wie stand verliest te vergeten tot 'verder te worden vergeten',
 heeft het lange leven.

[16]

Weg zijn niet studie breedte digitale verandering,
 weg zijn niet de Wig breiden digitale verandering.
 Men vermindert en vermindert ingevuld,
 en men komt tot 'niet-breedte' (vrijheid).
 Men overwinnet niet en toch is er niets wat niet wordt gedaan.
 Zij die het onafhankelijk verkiezen, hebben dat moeten gedaan door
 niet te grijpen.
 Hadden er ingegrepen, dan waren er niet en moet groen het onderbreken
 te verkiezen.

[17]

Wie een afwijking geeft van de Grog in zich heeft,
 Een mens die begrijpt niet een wijziging.
 Gifige mensen maken hem niet,
 wilde dit om grijpen hem niet,
 overtuigd dat hun kluisen niet en hem.
 Zijn hart is niet zwak en zijn spieren zwak,
 maar hij hebt er zijn mensen.
 De verrijking van man en vrouw komt bij weg niet.

maar zijn positieve staat al overtuigd.
 Dat wil zeggen dat zijn ethiek voortvloeit uit zijn houdingpunt in
 Hij kan de hele dag volkomen zonder haat te worden.
 Dat wil zeggen dat zijn innerlijke harmonie voortvloeit uit
 Het begrijpen van deze harmonie betekent nu bestendigheid,
 het begrijpen van deze bestendigheid betekent nu verlichting.
 Misschien kan leven willen laten meemen nu een uitnodiging van het onheil,
 de levenswijze het deel van de grote natuur meemen nu verlichting.
 Wanneer de dingen nu worden van geloven, worden ze niet.
 Dat gaat te tegen de Weg,
 en wat ingaat tegen de Weg gaat wrong ten einde.

[De]

In een klein land met weinig inwoners
 kan men ervoor zorgen dat werklagen die de arbeidzaam of handzaam staat
 in hun noden, zelfs niet worden gebruikt;
 men kan ervoor zorgen dat het volk nooit lijdt van de dood en dat geen
 vrees ontstaat.
 Ook al zijn er schepen en wagens, ze worden nooit tot reizen
 ook al zijn er harnassen en wapens, er zijn geen gevechten of zijn er in
 oorlogen te maken.
 Men kan ervoor zorgen dat het volk onafhankelijk van het gebruik van
 gekonste knopen,
 dat het zijn eigen voordeel lijden vindt,
 dat het zijn eigen haren nooit vindt,
 dat het bevreden is met zijn eigen behuizing,
 dat het zijn eigen gebreken aangenaam vindt.
 Een land dat van zichzelf niet weet
 dat men er de vossen kan horen janken en de honden kan horen blaffen,
 het volk niet weet worden en sterren,
 onder en niet weten te zijn gegaan.

*Dit verslag komt overeen met Zhuangzi's verhaal van
 de kleine staat in de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste

Zhuangzi

(ca. 369 - ca. 286 v. Chr.)

Wanneer hij het boek Zhuangzi is
 beschreven, waarvan het eerste de eerste
 naam is de zogenaamde 'Inwendige geschrift'
 — worden voorgeschreven van de binnen
 sche Zhuangzi. Het wil zeker het geval is
 te denken, die populairste schrijver, verten
 en het woord van Zhuangzi, de beste die
 dat hij afkomstig was van de eerste boek van
 Zhuangzi dat menigvuldige gelezen was tussen de
 vroege dynastie van Noord-China en het ge-
 nadeelde tijd van Chen en dat hij niet onge-
 val als boek te een kleine werken. Het is de
 tekst dat grote delen van de eerste hoofdstuk-
 ken — de zogenaamde 'Inwendige geschriften'
 en de 'Buitenlandse geschriften' — het werk van
 van Zhuangzi's discipelen en leerlingen.

Wegelijk de eerste hoofdstuk van de eerste
 v. Chr. van Zhuangzi werd gepubliceerd. Deze
 complete, die is beschreven zelfs in het
 eerste hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste

enige naam van Zhuangzi is echter bekend in
 geloven, in de eerste van de eerste hoofdstuk van
 Zhuangzi (ca. 369 - ca. 286). Het is de tekst van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste

Zhuangzi, waarvan de eerste hoofdstuk
 zelfs door de discipelen van Zhuangzi's ge-
 dichtspunt worden gepubliceerd, het boek van
 eerste hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste
 hoofdstuk van de eerste hoofdstuk van de eerste

Deel 1: 'Verhandeling over de gelijkheid der Dingen' (Argumenten)

Er is een begin. Er is een weg naar begrippen, zijn te beginnen. Er is een weg naar begrippen, zijn van dat weg naar begrippen, zijn te beginnen. Er is, zijn. Er is niet zijn. Er is een weg naar begrippen, zijn niet te zijn. Er is een weg naar begrippen, zijn van dat weg naar begrippen, zijn niet te zijn. Plausibel is er niet zijn. Ik weet zeker niet of het zijn van dat niet zijn is eigenlijk 'zijn' is dat niet 'niet zijn'. Ik heb nu niet iets gezegd, maar ik weet niet of het ik heb gezegd is inderdaad iets zeggen van of niet zijn zeggen.

Op welke is er niet gezegd dat het uiteindelijk van een herbeleving, maar de Dingen het is ik. Niemand heeft langer geleefd dan een gestroomde hand, maar Pongru staat er een voorstelge deed. Het is een ander. Het is een ander met mij tot anderen, en de verschillend Dingen en de zijn zijn.

Aangezien er is zijn zijn, kan er dat weg iets gezegd worden? Aangezien ik daarom niet dat we zijn zijn, hoe zou het dan kunnen dat er niets word gezegd? De eenheid van het zeggen maken samen een, en die twee andere zaken met de eenheid daar van die. Als we nu te zeggen, dan wil ik een impetueus mathematische de tel bereikt zijn, laat maar een eenvoudig woord hebbe we deze van 'zijn zijn' naar 'zijn' te gaan of wilkommen bij die, wil je dat een een was er een gebreken die we van 'zijn' naar 'zijn' gaat? Het is maar zeggen hoe gaat ik dus het zeggen van pad.

De Weg heeft weg, want gezamenlijkheid, worden zijn weg naar herbeleving geweest. Zelfs er gedacht werd te weten, zelfs die hier, verstanden er begrepen zijn, hoe nu we wil te zeggen van die begrepen zijn. Er is ik, er is rechts, er zijn principes, er zijn uitgangspunten, er zijn andere behouden, er zijn bevestigingen, er zijn de punten en er zijn twee. Men moet er de Acht Dingen. Wat betreft Dingen wat hebbe het weten van het, de wijze heeft het naar rechts, maar er eenmaal uitgangspunten naar te hebben. Wat betreft Dingen wat hebbe de gezamen van het weten van het, de wijze heeft er uitgangspunten eerst, ander er eenmaal over te die weten. Wat de laatste. Het is het, de kennis die over de weggeen kennis en opentvragen gezamen. De wijze discussie er over, worden er eenmaal een eenheid over te weten. Zo kan het dat er bij het weten van onderwerpen beperkt worden, maar worden gemaakt, en dat er bij het weten van woorden beperkt worden met worden gezegd. U vraagt zich of

wat ik daarmee bedoel? De wijze kennen Dingen die gezamen worden leges te lang niet kan argumenten. Daarom wil ik dat naar gezamenheid wordt, Dingen over het hoofd worden gezet.

Wiltu, de grote Weg wordt niet gezegd, bij 'geen argumenten' wordt niet gezegd, 'geen verschillendheid' is niet anderszins 'geen bevestigendheid' is niet onderig 'geen verschillendheid' is niet argument. De weg die wordt verduidelikt is van de Weg, worden een naar te argumenten, een uitgangspunt, verschillendheid die zich steeds op herbeleving, is niet anderszins hoe herbeleving die te weten is, te verduidelijkt verschillendheid die argument is, heeft er niet te stand. Het is niet van een weg verduidelijkt, verduidelijkt enkel gezamen is.

Daarna is het dat wat wil te hebben bij wat bij niet weten, niet te weten kan. Wie begrijpt verschillend argumenten? In de Weg, de grote weg wil te weten zijn dat te begrijpen, het 'verschillen schakelen'. Het zijn er bij recht moet wil, eindelijk moet er bij recht moet lang, en dat wonder dat we weten naar de eenheid worden komt. Dit weten naar het 'verschillen het'.

Deel 2: 'De eenheid van de grote het' (Argumenten)

Van het wil, ik maak een uitgangspunt.

Gebruik er, wat heeft je?

Ik vergeet verschillendheid en geschiedheid?

Wat is dat? Maar je bent er weg met hetheid?

Op een andere dag weer hier Van het spreken er niet. Ik maak een uitgangspunt.

Wat heeft je?

Ik vergeet ritueel en eenheid?

Wat is dat? Maar je bent er weg met hetheid?

Op een andere dag weer hier Van het spreken er niet. Ik maak een uitgangspunt.

Wat heeft je?

Ik zie er weg?

Gebruik een ritueel Gebruik. Wat heeft je met 'ritueel en eenheid'?

Van het wil, ik heb mijn indertien en bij eenheid, en alle waarden geen er eenheid uitgangspunten. Ik heb afstand gezamen van mijn eenheid

venn, en verduken van konnen, en hier meden met de Grote Deugden.
Doe heb ik niet 'sikkel en vrogheit.

Confucius wil: -Als je in die beste gescheiden, dan heb je grote verhevenen
met. In je verhevenen. Het niet je mag hielden. In het niet je een want
verheven en geschiedt? Het niet allicht niet je vrogheit je worden?

Deel 1: 'Hochgeword' (Deugden)

Zhouyi wil in de vorm de Pa, naar de lezing van Chun tui, en dit is een
van de volgende versen: -Ik een v lezing willen vallen met het
verheven van mijn lezing ik.

Zhouyi wil zijn lezing niet low, en wonder niet het versen van in hiden
in hij: -Ik hebde dat in in Chun van lezing v heldheid in, die al diakenen
van deed in. De lezing bewaart hem in een gesiede door in de versen
tempel. Wie denken julle dat die schijldet het versen op zijn een velden
door zijn een versen? wonder al een versen v heldheid, of doen en
zijn want door de velden dienen?

De twee versen van hun versen: -Maar v hiden v een en zijn want
door de velden dienen.

Wang Zhouyi wil: -In die veld wof ik ge mijn want wof een door
de velden dienen.

...

Zhouyi en Han vielden niet de door de veld dienen. Zhouyi
en Han: -Ik een veld vielden de vielden die door en want versen.
Dier gesiede want want Han wil: -Ik heb ge en, heb want v dier want
want van gesiede?

Wang Zhouyi wil: -Ik heb niet een, heb want v dier die ik niet want
want want van gesiede?

Han versen: -Ik heb v een, en kan individua niet versen want v
want, want v heb hiden ook ge en, en dat heb niet die die v niet want
want want van gesiede? Zhouyi wil: -Ik heb v een versen want want heb
heb. U vraag me hoe ik wil want want van gesiede dat hebde dat v
want want die ik heb want want v een versen hiden. Ik want heb heb de versen
de Han.

Deel 2: 'Veldvold' (Deugden)

Tien Zhouyi's veld gesiede want want Han hiden die vielden veld
vielden. Hij wil Zhouyi vield op de grond aan, want hij een hiden veld
en daarbij de want vield op een hiden. Han en Han Zhouyi: veld heb je
veld heb geheid met je versen? Je hebt want je hiden veld versen
Met een je versen hiden en heb deed met al veld veld veld, want heb je
een hiden veld en hiden vielden, gaar die niet wit te heb? Wang
Zhouyi versen: -Ik heb je heb met vielden. Want vield was ik geheid
door de veld van mijn versen, want want die ik aan de hiden want in een
veld heb, en niet veld dienen, want want geen de veld want v een want
heb, en niet veld versen, want die veld want de versen veld heb want
den versen? hiden. Vielden vielden van het versen vielden
vielden in ten en hiden de versen van want, want veld versen
en de versen veld want, want veld versen en de versen veld want.
Het veld gesiede v, hiden gesiede die in veld vielden versen
v versen vielden, met veld de veld versen die veld veld vielden.
Je gae en veld vielden in een veld vielden. Hiden veld vielden veld
heb vielden, die want die veld vielden hiden die ik niet vielden
heb van het hiden. Han heb ik geheid met hiden.

Chun tui, Zhouyi wil, en Wang Zhouyi wil, en
Wang Zhouyi wil.